

BESANI

www.besani.rs
Bulevar Mihajla Pupina 10g
Beograd

DIREKTOR

Goran Stojičić

LEKTOR I KOREKTOR

Besani

KORICE

Besani

PRELOM

Besani

ŠTAMPA

Junior, Beograd

Tiraž: 100 primeraka

Beograd, 2026.

HOMO URBANUS

Bojan Medić

REČ, DVE O DAVIDU

Sigurno ste čuli *ono* za Davida?

Da, danas se takve stvari odmah objave u medijima, počev od žute štampe i TV-a, pa sve do Fejsbuka i Tvitera. Još ako se tu zadesi kakav pametnjaković sa uključenom kamerom na telefonu, onda to očas posla dođe do Jutjuba ili Tik-Toka. Za tili čas dospete u žižu javnosti a da ne znate ni šta vas je, ni kako, snašlo. Niti vas je ko pitao, niti obavestio da ste postali glavna vest. Još ako je vest sočna i pikantna kao ova, ubrzo svi počnu da vas šeruju, lajkuju, taguju... I već sledećeg jutra se probudite sa nekih milion pregleda. I odjednom čitav svet zna za vas. I ne skida kez sa lica.

Da, znam šta ćete reći. Reći ćete da smo Dušica i ja, kao roditelji, odgovorni za to što se dogodilo Davidu. Da smo ga mi, svojim raskalašnim načinom života, prosto naveli da to učini. Neko drugi će možda reći da je to jednostavno moralo da se dogodi, jer iver ne pada daleko od klade. Šta god da kažete, priznaću vam da ste u pravu. Roditelji su uglavnom odgovorni za većinu stvari koje im deca urade u životu. I za dobre, i za loše. Da smo Dušica i ja učinili nešto da to predupredimo, ili da nismo učinili ništa, sve bi se isto dogodilo. Pre ili kasnije.

C'est la vie.

Ipak, ono što ne želim da čujem je da smo mi neka

uvrnutu porodica. Da to niko nije ni pomislio, a kamoli izgovorio. Ne smem ni da zamislim šta bi moglo da se dogodi ako bi ljudi počeli da iznose raznorazne bljuvotine i neistine o nama. Pa, ko bi mogao da garantuje da ne bi bili izopšteni od svoje najbliže okoline i stavljeni na stub srama? Jer, da se ne lažemo, ovo je ovde Balkan, a ne Skandinavija.

Umesto bilo kakve odbrane, reći ću vam sledeće:

Porodica u kojoj je odrastao David je kao svaka druga savremena gradska porodica. Ima tu svega i svačega. I lepoga i ružnoga, i smešnoga i tužnoga, ali nadasve normalnog i svakidašnjeg. Naravno, ima tu dosta epizoda iz prošlosti koje nisu baš reprezentativne, niti su uobičajene za druge „normalne“ porodice. Ali šta da se radi. Svaka porodica ima svoje trenutke slabosti, svoje žute minute. I dok se većina porodica trudi da te neprijatne epizode sakrije od svog okruženja, mi to ne činimo. Mi se ne stidimo ničega. To smo mi. Pa, kome se sviđa, sviđa. Kome se ne sviđa, neka kaže šta ima, pa nek' ide svojim putem. Ako neko nema šta da kaže, neka ćuti. I, molim lepo.

A sad me izvinite, moram da žurim. Nisam se još ni obukao, a svatovi samo što nisu stigli. Štaviše, čini mi se čak da čujem zvuk violina na ulici.

Da, dobro sam čuo. Zaista se čuju violine na ulici.

Da, i vi ste dobro čuli – violine.

Sad se sigurno pitate otkud sviraju violine na ulici, ispred stambene zgrade na periferiji Beograda? Pa, eto, možda mi nismo Skandinavci, ali nismo ni tamo neki ruralci. A to svakako nije za tajenje.

No, čućete već.

JUTARNJI SELFI

Nisam nikad urezivao rečke na zidu. Taj mi je muški običaj uvek delovao nekako jadno i prostački, i vukao na pećinskog čoveka. Nikada nisam uzimao gaćice, brushaltere, hulahopke, ni druge delove ženske garderobe, ni kao trofej, niti kao fetiš. Ovo prvo mi je već vuklo na strastvene lovce, a ovo drugo na Frojda i psihijatriju. Tek kad je na scenu stupila savremena tehnologija, napravio sam prvi iskorak u tom pravcu. Bio je to mali korak za svekoliku mušku populaciju, a veliki za mene.

Prevelik.

Probudio me je alarm na mobilnom telefonu.

Ne otvarajući oči, pružio sam ruku ka noćnom stočiću i napipao telefon. Ućutkao sam ga jednim potezom prsta.

Kako sam otvorio oči, ugledao sam poznati obris svoje sobe. Zagledavši se malo bolje, primetio sam da je soba doživela izvesne promene preko noći. Iako je nameštaj u sobi stajao na svom mestu, sve drugo u vezi s njim bilo je neuobičajeno.

Visoka podna lampa u uglu sobe ostala je uključena još od prethodne noći.

Masivna kožna fotelja bila je oborena na stranu. Tik

do nje ležalo je nekoliko praznih flaša sajdera i piksla prepuna opušaka.

Po podu su se nazirali razbacani komadi odeće. Zagledao sam se pomno u njih. Dobar deo te odeće nije pripadao meni. Naročito ne crne čipkane gaćice koje su upadljivo visile sa police s knjigama.

Osmehnuo sam se, odmah se dosetivši detalja od prethodne noći.

„Bilo je božanstveno.“

Osvrnuo sam se preko ramena.

Na drugoj strani kreveta ležala je Dušica i spavala. Njena duga plava kosa padala joj je preko lica, čineći je zanosnom poput princeze iz bajke. Nedostajalo je samo da princ utisne poljubac na njene usne pa da je oživi.

U trenutku mi je sinula ideja.

Uzeo sam mobilni telefon i uključio ga. Oprezno sam se pribio uz Dušicu, prislonivši glavu tik uz njenu. Uključio sam selfi kameru na mobilnom telefonu i podigao ga u vis. Čak sam uspeo da nateram sebi blagi kez na lice.

–Šta radiš to? – upitala je Dušica i otvorila oči.

Srce mi je poskočilo u grudima. Od onog keza koji je do maločas stajao na displeju ostala je samo zgrožena grimasa.

–Ništa... – promumlao sam zbunjeno i sklonio telefon u stranu – Kanim se da ustanem, ali mi ne ide. Moram na posao.

–Koliko je to sati?

–Petnaest do sedam.

–Auu, čoveče! Nedelja, sedam ujutru... – rekla je Dušica i zakolutala očima - Pa što nisi uzeo slobodan dan? Gde ćeš sad na posao?

–Šta ću, ne mogu da ne odem na smenu.

–Moraš da nađeš drugi posao – olako je izvela zaključak i još lakše zatvorila oči - Taj ti je baš bezveze.

–Jeste. Ali, opet, mogu malo da zakasnim ako mi iskrсну neke nepredviđene obaveze kod kuće.

–Kakve obaveze? – upecala se i ponovo otvorila oči.

–Pa, kao, naprimer, nepredviđena havarija kod kuće – rekao sam i zavukao ruku ispod Dušičinog dela pokrivača.

–Ma, nemoj! – rekla je i nabacila široki osmeh – Havarija.

–Da – potvrdio sam s osmehom i blago podigao pokrivač – Nezaustavljiva havarija...

Tridesetak minuta kasnije, Dušica i ja smo se rastali na ulici u najvećoj žurbi. Ja sam uveliko kasnio na posao, a ona je imala komotno vreme do jutarnje kafe s trač-prijateljicama. Nakon sočnog poljupca, svako je krenuo na svoju stranu, prema svom autu.

–I da... – rekla je Dušica, zastavši, i okrenula se ka meni. Sačekala je da i ja učinim isto, da joj poklonim svu pažnju, a zatim je dodala ozbiljnim glasom:

–Mislim da je još rano za jutarnji selfi. Šta ti misliš? U sekundi su nam se pogledi sreli i sporazumeli.

–Okej – odgovorio sam, osmehnuvši se kiselu – O tom-potom.

–Čujemo se večeras kad završiš s poslom – dodala je s pomirljivijim tonom u glasu, i osmehnula se.

–Čujemo se... – odgovorio sam i uzvratio joj osmeh.

Još sa devetnaest sam počeo da radim u tržnom centru, kao prodavac na odeljenju ženske garderobe. Pošto sam osoba prijatne spoljašnjosti (kako se tražilo

u oglasu za posao), i pošto imam takta u ophođenju s lepšim polom, bio sam savršen izbor za tu poziciju.

Čak i više od toga.

Kako je vreme odmicalo, pojedine devojke su počele da dolaze u radnju samo zbog mene. Neke su mi prilazile i tražile da se slikaju sa mnom. Neke su me bez pardona startovale i tražile broj telefona. A neke odvlačile u kabinu i spopadale. Da vas ne lažem, nije mi bilo lako. S jedne strane, trudio sam se da maksimalno izađem u susret mušterijama. S druge strane, morao sam da ispoštujem pravila firme i održim strogo poslovni odnos s kupcima. A sa treće, morao sam da obuzdavam sopstvene porive. Tek u izuzetnim slučajevima morao sam da se snađem, i u trenutku iznađem zadovoljavajuće rešenje za sve tri strane. Stoga sam, poučen iskustvom, uvek držao ključeve od auta u džepu. Da mi se nađu pri ruci.

Nepunih mesec dana pošto smo Dušica i ja započeli našu vezu, pojavila se četvrta strana koju sam morao da zadovoljim - Dušičina ljubomora.

U prodavnici u kojoj sam radio prodavala se garderoba čuvene svetske marke. Visoka cena čak i najsitnijeg artikla nije sprečavala pripadnice lepšeg pola da ispune radnju u velikom broju. Moja dužnost, kao prodavca, bila je da im priđem i uslužim ih.

-Dobar dan, je l' mogu nekako da vam pomognem?
- bile su reči koje sam svakodnevno izgovarao po stotinu puta.

U slučajevima kada je moje pitanje nailazilo na potvrđan odgovor, taj odgovor je uglavnom glasio:

-Da, možete - odgovorila mi je mlada i simpatična dama, i nehotice zadržala pogled na meni. Bilo je očigledno da je moja pojava ostavila prijatan utisak na

nju. - Tražim neku bluzu.

-U tom slučaju, pođite za mnom.

Poveo sam mladu damu do dela radnje u kom su stajale bluze. Idući korak-dva ispred nje, pružio sam joj priliku da me odmeri otpozadi, i stekne uvid u to kako sam građen i obučen. Zatim je usledilo uobičajeno pitanje s moje strane.

-Kažite mi, da li vam treba bluza za svečane prilike, ili je u pitanju kežual varijanta?

-Pa, više je kežual varijanta – odgovorila je mlada dama. Videlo se da joj je prijala i moja pažnja i moje prisustvo. - Nešto za svaki dan.

Nakon tog odgovora, na scenu je stupalo moje umeće da nepogrešivo ocenim šta dotičnoj ženskoj osobi dobro stoji, a šta ne.

-Mislim da će vam uz vašu boju kose, i vaš ten, odlično pristajati ova zelena bluza – rekao sam i raširio bluzu – Veličina „em“, pretpostavljam?

-Da! – odgovorila je mlada dama ne skrivajući oduševljenje mojom upućenošću – „Em“ mi odgovara.

Ono što je ovog puta bilo neuobičajeno i novo, bio je osećaj da me neko uhodi i gleda iz prikrajka. Skrenuo sam pogled i na nekoliko metara od sebe ugledao Dušicu. Stajala je kraj ženskih kaputa i tobož ih razgledala, razmičući modele rukom. Ali, osim njenih ruku, Dušičin pogled nije bio ni blizu kaputa. Njen pogled je bio prikovan za mladu damu koja je stajala ispred mene.

-Evo, izvolite, probajte – ponovo sam posvetio pažnju svojoj mušteriji – Kabine su vam tamo pravo.

-Hvala – odgovorila mi je mlada dama i zahvalno se nasmešila.

Klimnuo sam joj glavom.

Ne čekajući mnogo, okrenuo sam se i zaputio prema

Dušici.

–E, čao! – obratio sam joj se, ne skrivajući oduševljenje njenim prisustvom - Otkud ti ovde?

–Evo, gledam i slušam kako flertuješ sa ovom ženskom.

–Ma, ko flertuje? – odmah sam se uozbiljio - Šta pričaš?

–Pričam to što vidim. Vidim kako joj se smeškaš i obigravaš oko nje.

–Naravno da se smeškam i obigravam. To je moj posao.

–Što ne obigravaš oko one matorke što bira donji veš?

Osvrnuo sam se preko ramena. U dnu prodavnice stajala je oniža žena u poznim pedesetim i razgledala donji veš. Iskreno, ona je bila tip mušterije sa kojom sam komunicirao tek ako bi mi sama prišla i obratila mi se.

–Šta imam sa njom da pričam? Žena ne bira veš za sebe, već za ćerku ili unuku. Vidiš da zna šta hoće, i da je već napravila izbor.

–A-ha! Pa zato ti prilaziš samo ovim nesnađenim tinejdžerkama.

–Tinejdžerke ne znaju šta hoće i šta im dobro stoji – iznašao sam pravi odgovor.

–Zato si ti tu da ih uputiš u tajne odabira garderobe – rekla je Dušica i zakolutala očima - Bluza vam se odlično slaže sa bojom kose i tenom. Daj, mani me tih fora!

–Daj, bre, Dušice, to mi je posao. Šta si se istripovala?

–Ko zna šta ti radiš još ovde – povicila je Dušica ton - Da nisam došla, možda bi je sproveo do samog ulaza u kabinu. Možda bi joj i namakao zavesu, al' od unutra.

Dve devojke, koje su stajale iza Dušice, skrenule su pogled sa police sa džemperima i značajno pogledale u našem pravcu.

–E, Dušice, iskuliraj... – rekao sam tihim glasom i usiljeno se osmehnuo. Uhvatio sam Dušicu pod ruku i poveo je prema izlazu. – Čuju te mušterije. Ajde, molim te, kontroliši se.

–Trebalo bi pod hitno da nađeš drugi posao. Ovaj ti baš ne priliči.

I dalje sam se kezio kao mentol i koračao prema izlazu.

–Čim nađem posao koji mi priliči, napustiću ovaj. I odmah ću te obavestiti o tome. A sad me izvini, moram da radim.

–Važi... – prosiktala je Dušica ljutito i krenula prema izlazu iz radnje – Vidimo se onda kad nađeš drugi posao.

–Šta sad to treba da znači? – upitao sam, ali sam ostao bez odgovora. Dobio sam samo jedan mlaki mah rukom u znak pozdrava.

–Uhh! – uzdahnuo sam duboko i ostao da gledam kako Dušica demonstrativno izlazi iz radnje.

Laknulo mi je čim sam joj video leđa.

Sutradan sam pozvao Dušicu telefonom.

–Ćao! – rekla je sa prizvukom ravnodušnosti u glasu, dajući mi do znanja da je još drži raspoloženje od prethodnog dana.

–Šta radiš večeras? – upitao sam, shvativši koliko glupo zvuči moje pitanje u odnosu na ton njenog odgovora. U momentu sam se pokajao što sam je pozvao.

–Večeras sam sa ženskinjama u klubu – rekla je ravnodušnim glasom - Ima dobra svirka. Navrati...

–Važi, videću... – procedio sam kroz zube - Ako budem bio u prolazu.

–Ajde, prođi...

Prekinuo sam vezu svestan da neću otići u klub, da nema te sile koja će me naterati da to uradim. Bilo mi je jasno da je između Dušice i mene gotovo. Tek tako. *Finito.*

Ipak, kada je palo veče, počeo sam da menjam mišljenje. Odjednom sam počeo da ubeđujem sebe kako sam ishitreno doneo zaključak, i da me Dušica čeka u klubu, da smo nas dvoje i dalje zajedno i da se ništa katastrofalno nije dogodilo. Jedna prolazna kriza.

U trenutku sam prelomio i počeo da se oblačim. Ne znam da li sam se brže obukao ili stigao pred klub.

Gomila skockanih riba i frajera tiskala se pred vratima kluba. Bio je petak, a petkom se u klubu tražilo mesto više. Neretko se događalo da je unutra prepuno, i da mora da se čeka po sat vremena za ulazak.

Srećom, na vratima su radili meni poznati izbacivači. Mahnuo sam im izdaleka ne bi li me primetili. Čim su me, iz ko zna kog mahanja, spazili u masi, dali su mi znak glavom da im priđem. Pozdravio sam ih na brzinu i prošao kroz vrata. Bio je to moćan osećaj, ući u klub preko reda, dok druge gradske face stoje i šacuju te, mrzeći te i diveći ti se u isto vreme.

Čim sam kročio u klupsko grotlo, zapljusnuo me je moćni zvučni talas pomešan s gustim oblakom duvanskog dima. Napravio sam još dva, tri koraka i zastao na vrhu velikih stepenica. Sa njih je pucao pogled na unutrašnjost kluba.

Potražio sam pogledom Dušicu.

Brzo sam je ugledao.

Stajala je za šankom.

Bio je to deža vi.

Kao vitka, dugokosa plavuša, Dušica je privlačila

pogledu gde god bi se pojavila. Bila je prirodno lepa i zgodna, a uz to je znala da se nosi. Uvek je bila adekvatno obučena i našminkana, bilo da je kod kuće, bilo na ulici. I ta osobenost ju je činila još atraktivnijom i privlačnijom. Čak i u zgusnutoj masi kluba, gde gde prošaranom reflektorima i blicevima, ona je dominirala poput punog meseca na zvezdanom nebu. Dovoljno je bilo da preletite pogledom preko mase i pogled bi vam nepogrešivo zastao na njoj. Ona je prosto plenila poglede.

Spustio sam se niz stepenice i krenuo kroz masu. Brzo sam se probio do šanka.

Dušica je stajala za šankom i poručivala piće. Pored nje su stajale njene trač-prijateljice, iliti ženskinje, kako ih je ona nazivala.

–Ćao! – dobacio sam, nalaktivši se na šank.

–Ćao! – uzviknula je Dušica ugledavši me. Lice joj se tek jedva ozarilo. – Došao si?

–Došao sam... – potvrdio sam, primetivši da Dušica nije prišla da me poljubi, kao što bi obično činila. Držala se na distanci.

–Šta kažeš – upitala je Dušica i pokazala glavom u pravcu benda – Dobro kidaju, a?

–Opaki su – odgovorio sam - Šta piješ?

–Upravo sam dobila piće – rekla je i pokazala na čašu belog vina na šanku – Šta ćeš ti da popiješ?

–Pivo.

Dušica je odmah mahnula konobaru i poručila mi pivo.

–Dušice – oglasila se Andrijana, jedna od Dušičinih trač-prijateljica - Prilazi nam onaj kovrdžavi košarkaš iz separea. Na pet sati od tebe.

–Dobro – odgovorila je Dušica i ovlaš okrenula